



Melis
ALPHAN
melisalphan@hurriyet.com.tr

Bir gönüllü kaybettik

Belki serdeki göçebelikten, hemen hepimiz hayatımızın çeşitli dönemlerinde

tası tarağı toplayıp gitme hayalleri kurarız. Dünyanın başka yerlerinde yaşama, uzak halkları tanıma ve kendimize ikinci, üçüncü hayatlar tasarlayıp yabancı olduğumuz toprakların yerlisi olma.

Kaçımız yapıyor? Çok az. Yapanların da kaç gittikleri yerlere adanmışlıkla yaşıyor? Daha da az.

1962 Köln doğumlu **Heike Thol-Schmitz** bunu yapanlardan biriydi. Çoğu Türk'ten daha fazla kendini bu topraklara ait hisseden, ondan da ötesi bu toprakları korumaya kendini adayan bir **sonradan olma Türk**'tü.

Heike'nin doğaya duyarlılığı çok erken yaşlarda başladı. Evlerindeki evcil hayvanlar, ailece çıkılan doğa gezileri erken eğitiminin bir parçasıydı.

1981'de liseyi bitirdikten sonra, engelli çocuklara öğretmenlik yapmak için üniversiteye başvurdu.

Ama gündüz düşlerini uzun bir yolculuk süslüyordu. Hayalini gerçekleştirmeye karar verdi, **Girit Adası**'na doğru yola çıktı.

Akdeniz'e ilk seyahatiydi. 10 ay sürdü.

Bu seyahatte kocası Thomas Schmitz ile tanıştı ve üniversiteye gitmekten de vazgeçti.

1986'da Heike, Sakartep'e'den Gökova'yı ilk görüşünde aşık oldu, "Burada yaşamak istiyorum" dedi.

Çift, 1990'a kadar kışın karavanla Gökova Orman Kampı'nda kaldı, daha sonra Azmak kenarında küçük bir eve taşındı.

Heike 2003'te Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı oldu ve **Bahar Suseven** ismini aldı.

Adını rastgele seçmedi. **Bahar onun yaşama ve doğaya tutkusundan, soyadı ise sulak alanlara sevgisinden geliyor.**

Dostları geçtiğimiz günlerde

hayata veda eden Heike'nin "yaşam enerjisine" ölümü hiç yakıştırmıyor.

"Heike hayatta olsaydı" diyorlar, "Şimdi o tatlı Alman aksanıyla su samurlarını nasıl görebileceğinizi, neden azaldıklarını, Türkiye'nin neresinde yaşadıklarını anlatırdı..."

Heike Akyaka'ya yerleştikten sonra ilk olarak **Gökova-Akyaka'yı Severler Derneği** üyesi, kısa bir süre sonra da başkanı oldu. O tarihten bugüne doğa ve çevre mücadelesinden hiç kopmadı.

1996'da başkanı olduğu dernek adına Batı Akdeniz Çevre Platformu'na (BAÇEP) katıldı.

Bir yandan kömürlü termik santrallerle mücadele etti, diğer yandan nesli tükenmekte olan canlıları kurtarmak için projeler geliştirip uygulamaya koydu.

Gökova Ovası ve Azmak'ın korunması, su samurlarının araştırılması, av yasağı takibi, sazlıkların yakılmasının önlenmesi, göçmen kuş sayımı, leylek yuvaları bu projelerden bazıları.

Heike, toprağın korunmasına yönelik ihtiyaçların belirlenmesi ve karşılanması için de projeler geliştirdi, uyguladı.

Son zamanlarında bile disiplinli, kararlı, özverili çalışmalarını sürdürdü.

Öyle ki vefatından üç hafta önce onu ziyaret edenlerle konuştuğu konular sadece Türkiye doğası ve Akyaka'daki çalışmalarıydı. Bir de bahçesindeki hangi bitkinin içinde bülbül, hangisinde karatavuk ürediğini gösteriyordu.

"**Çok iş yaptık, daha yapacaklarımız var**" diyerek uğurladı ziyaretçilerini.

26 yılını anavatani olmayan Türkiye'nin doğasını korumaya harcayan Heike ya da Bahar, ironiktir ki ocak ayından bu yana dördüncü safhaya ulaşmış akciğer kanseriyle mücadele ediyordu.

Yazık ki Türkiye, kendi topraklarından bile çok sık çıkmayan bir sevdalısını